

Sygn. akt V CSK 426/14

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa A. R.

przeciwko P.[...] w C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 lutego 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5400 (pięć tysięcy
czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2013 r. Sąd Okręgowy w C. uwzględnił w przeważającej części powództwo o zapłatę odszkodowania w kwocie 250 000 zł skierowane przez powoda A. R. przeciwko pozwanej P. [...] w C. i zasądził od pozwanej kwotę 217 400 zł, oddalił powództwo w pozostałym zakresie i orzekł o kosztach procesu. Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 31 stycznia 2014 r. oddalił apelację pozwanej od tego wyroku. Na podstawie ustaleń dokonanych przez Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwana ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powoda za nienależyte wykonanie umowy przechowania zawartej w związku z łączącą strony umową o dzieło oraz umową o pracę, a obejmującej znajdujące się w gabinecie powoda w budynku pozwanej materiały źródłowe związane z prowadzonymi przez niego pracami badawczymi, które zostały skradzione z tego pomieszczenia. Utrata materiałów spowodowała konieczność ponownego wykonania prac, które były w nich opisane. Sąd odwoławczy wskazał, że zarówno prace badawcze wykonywane na podstawie umowy o dzieło jak i materiały niezbędne do prowadzenia pracy dydaktycznej i naukowej w ramach zatrudnienia na uczelni musiały być przechowywane w pokoju powoda, a za należyte zabezpieczenie pomieszczeń w budynku odpowiadała pozwana, która za niedopatrzenia w tym zakresie ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 835 k.c.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwana wniosła skargę kasacyjną, opartą na obydwu podstawach z art. 398³ § 1 k.p.c., kwestionując poczynione ustalenia faktyczne, przyjęty rozkład ciężaru dowodu oraz zarzucając błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 471 k.c. w zw. z art. 835 k.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa i jednolitości wykładni oraz usunięcie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń nie satysfakcjonujących stron. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona

w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny sprawy przedstawionej mu ze skargą kasacyjną. Zakres przeprowadzanego badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie ujawniły się przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. okoliczności przemawiające za przyjęciem skargi do rozpoznania.

Pozwana powołała przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Za istotne zagadnienie prawne uznała problem możliwości zastosowania umowy o przechowanie jako pobocznej w stosunku do umowy o dzieło, a także umowy o pracę w wypadku, kiedy przedmioty, które miały być objęte umową przechowania nie zostały zindywidualizowane ani wydane przechowawcy. Podkreśliła, że istotą umowy przechowania jest oddanie rzeczy ruchomej przechowawcy. O oczywistej zasadności skargi ma natomiast świadczyć wydanie zaskarżonego orzeczenia przy zastosowaniu art. 835 k.c. wbrew jego funkcji.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurystycznego, którego rozpatrzenie przyczyni się do rozwoju myśli prawnej i będzie miało znaczenie nie tylko do oceny konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także przy rozstrzyganiu innych podobnych spraw. Skarżący powinien zagadnienie to precyzyjnie sformułować, wskazując przepis prawa, z którym jest związane i argumenty prawne, które prowadzą do powstania wątpliwości co do właściwego sposobu jego rozumienia lub stosowania w określonych, uogólnionych stanach faktycznych (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11). Istotne zagadnienie prawne nie występuje, jeżeli Sąd Najwyższy w pewnej kwestii wyraził pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą ważne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu.

Problem ujęty przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej skargi kasacyjnej do rozpoznania został już wyjaśniony w orzecznictwie, a przyjęta wykładnia jest ustabilizowana. Do zawarcia umowy przechowania może dojść w sposób dorozumiany między pracodawcą a pracownikiem w odniesieniu do przedmiotów, które pracownik zwykle wnosi do miejsca pracy i rzeczy, które pozostają w związku z pracą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca

1972 r., I PR 114/72, OSNCP 1973/2/33, a także wcześniejsze orzeczenie z dnia 18 listopada 1920 r., C 328/20, Zb.Orz. 1920/62, uchwała z dnia 2 grudnia 1975 r., I PZP 43/75, OSNCP 1976/5/107 i z 1 grudnia 1976 r., IV PZP 5/76, OSNCP 1977/5-6/86). Może się też wiązać z wykonywaniem umowy o dzieło (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2004 r., V CK 235/04, Biul. SN 2005/4/13), ale także z nawiązywać się w wielu innych wypadkach, kiedy z okoliczności wynika, że określone rzeczy pozostawiane są w pomieszczeniu w okolicznościach wskazujących na powierzenie ich dysponentowi tego pomieszczenia, a ten godzi się na to (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 1951, C 496/50, OSN 1953/1/8). W ostatnim powołanym orzeczeniu, jak też w orzeczeniu z dnia 21 stycznia 1954 r., II C 989/53 (PiP 1954/10-11/658) wyjaśniono też, że oddanie rzeczy nie musi przybrać formy wręczenia do rąk przechowawcy, lecz może także polegać na złożeniu w lokalu przechowawcy. Nie można więc zgodzić się ze skarżącą, że wskazane przez nią zagadnienie jest niedostatecznie objaśnione w orzecznictwie.

Skarga nie jest także oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim wewnątrznie sprzeczne jest stanowisko wskazujące tę samą kwestię prawną związaną z interpretacją konkretnego przepisu jednocześnie jako budzące wątpliwości zagadnienie prawne i jako przepis, którego wykładnia jest tak oczywista, że jego zastosowanie przez sąd *prima facie* uznać należy za wadliwe. Na pewno też oczywista zasadność zarzutu kasacyjnego nie może być uzasadniana tym samym wywodem, który służy wykazaniu występowania istotnego i nierozwiązanego problemu prawnego. Dodatkowo zaś w rozpatrywanym wypadku ugruntowana wykładnia art. 835 k.c. przemawia przeciwko stanowisku, że zgłoszony przez skarżącą zarzut naruszenia tego przepisu jest jednoznacznie słuszny.

Z przytoczonych powodów powołane we wniosku przesłanki nie uzasadniają przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Okoliczności sprawy nie wskazują także na występowanie innych przesłanek z art. 398⁹ § 1 k.p.c., wobec czego należało odmówić przyjęcia skargi powodów do merytorycznego rozpatrzenia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z treści art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c., a ich wysokość określa § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 7 i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).